

POSICIONAMENT SOBRE LA LOMCE I PER UN MODEL EDUCATIU PER CATALUNYA

COMITÈ EXECUTIU – Barcelona, 9 de novembre de 2013

El Consell Nacional de la Joventut de Catalunya (CNJC), com a plataforma que aglutina les principals entitats juvenils de Catalunya, sempre ha considerat l'educació com un pilar bàsic del procés d'emancipació i autonomia dels i les joves. En aquest sentit, l'educació ha estat una de les prioritats en la tasca d'incidència política del CNJC així com la relació i interacció amb la resta d'agents de la comunitat educativa. Les entitats membres del Consell sempre han tingut una actitud molt activa al voltant del debat educatiu.

Actualment vivim temps difícils en molts aspectes i l'educació és una de les àrees on més s'està evidenciant. Les polítiques encaminades a retallar la despesa pública estan erosionant els pilars bàsics del nostre sistema educatiu, ja de per si bastant precari, posant en perill el futur de molts i moltes joves. Retallades en personal docent, beques, augment de taxes o majors ràtios d'alumnes per aula no fan més que portar al límit un sistema que, atenent a la inversió respecte al PIB, sempre ha estat en economia de guerra.

No obstant, els atacs a l'escola no només es presenten en termes econòmics sinó també ideològics. Avui ens trobem de cara amb una llei educativa unilateral, sorgida de la imposició política i sense cap fonament pedagògic. Una llei creada sense cap tipus de consens i al marge de la comunitat educativa, que respon més a les doctrines episcopals que a la realitat de les nostres escoles i els seus entorns. És per això que davant totes aquestes amenaces, no podem quedar impassibles. Ja el darrer mes de maig, les entitats del CNJC van decidir destinar l'espai de debat i elaboració de discurs de l'Àgora Jove a determinar les bases del model educatiu que les entitats i el mateix Consell volen per Catalunya.

Convé assenyalar que el CNJC considera el sistema educatiu com una eina bàsica per a la transformació social, especialment per als i les joves. Les escoles i instituts són el millor instrument per capacitar infants i adolescents com a ciutadans i ciutadanes lliures en un marc d'igualtats d'oportunitats. L'educació és, doncs, un vehicle d'apoderament en tots els aspectes, des de l'accés al mercat laboral a l'exercici de la ciutadania activa.

L'educació com a dret universal i garant de la igualtat d'oportunitats

Existeixen dues perspectives força antagòniques en relació a com s'entén l'educació i com es vol que aquesta es porti a terme a través del sistema

educatiu. Existeix una visió que es preocupa per la rendibilitat de l'esforç educatiu, que no entén l'educació com un dret universal, sinó com una inversió, com una via de constitució del capital humà necessari pel creixement econòmic. En canvi, hi ha una altra perspectiva, que és la que des del CNJC considerem l'adequada i necessària, que transcendeix la mirada purament instrumental de l'educació i considera la seva funció en tota la seva amplitud, entenent que l'objectiu és el ple desenvolupament de les persones en el seu àmbit social, i això no es pot regular mitjançant el funcionament del mercat. Aquesta segona visió entén l'educació com un dret universal i com una forma de superar les desigualtats socials d'origen.

La LOMCE és, precisament, una llei elaborada des del paradigma que entén l'educació com una inversió i com a quelcom que ha de ser rendible i mesurable en termes econòmics. Des del CNJC ens mostrem en desacord amb aquesta normativa perquè defensa una visió de l'educació contrària a la que des del CNJC sempre hem defensat. La LOMCE és una contrarreforma que ens retorna al passat. Atempta contra el model d'escola pública democràtica, relega el català a matèria residual i dinamita el model d'immersió lingüística, fomenta el negoci educatiu i aprofundeix la privatització, és segregadora i limita la participació. L'esmentada llei pretén doncs regir-se per criteris de mercat com la competitivitat o l'eficiència, que busca els resultats i la imatge que suposen i no l'adquisició real de competències i l'aprenentatge de l'alumnat. No busca persones formades i crítiques sinó mà d'obra barata per satisfer les necessitats de l'empresariat.

La necessitat d'un pacte per l'educació

La LOMCE serà la tretzena reforma del sistema educatiu espanyol des de 1970, set de les quals han legislat l'educació obligatòria i cinc l'han reformat, quatre han reformat els estudis universitaris, i una la Formació Professional. La llei educativa vigent actualment, la LOE, va ser aprovada l'any 2006 però la seva aplicació no va iniciar-se fins el 2011. La imminent aprovació i la conseqüent immediata aplicació de la LOMCE, tal i com s'estipula en el propi text, impediran copsar els efectes positius i negatius que pugui estar tenint la proposta educativa de la LOE, així com fer-ne la pertinent valoració.

D'altra banda, la LOMCE s'ha elaborat d'esquenes a la societat en general i la comunitat educativa en particular, amb el conseqüent dèficit democràtic i el risc de no respondre a criteris pedagògics sinó ideològics que això suposa.

És per tot això que des del CNJC defensem la necessitat d'establir un pacte per l'educació que inclogui el conjunt de la comunitat educativa i permeti detectar

les mancances i les dificultats reals dels sistemes aplicats fins al moment, així com establir línies vermelles i estratègies de consens que sobrevisquin més enllà de les legislatures i els governs, prioritzant les necessitats educatives dels infants i joves i abandonant els interessos partidistes i ideològics.

Recentralització de competències

La LOMCE comporta un canvi rotund pel que fa a la distribució de les competències entre les diverses administracions públiques, permetent un major control polític per part de l'Estat. El Ministeri d'Educació serà, doncs, l'encarregat de fixar els continguts de les matèries que són comunes a totes les Comunitats Autònomes, les denominades troncats, les quals representaran com a mínim un 50% de les hores lectives, mentre que fins ara el 50% era el valor màxim.

A més a més, l'Estat fixarà per a l'Educació Infantil i els ensenyaments artístics professionals, d'idiomes i esportius el 55% dels continguts en aquelles Comunitats Autònomes amb llengua cooficial i el 65% en aquelles que no la tinguin. D'aquesta manera, augmenta el control dels continguts, que fins ara era d'un 45 i un 55% respectivament.

També és important tenir en compte que el Govern de l'Estat fixarà també el contingut de les revàlides que estableix en diferents cursos del sistema educatiu per tal de concedir l'accés de l'alumne a cursos superiors. Aquest fet requereix que l'alumnat hagi d'estar preparat per a superar aquestes proves i, per tant, comportarà que el contingut del currículum vingui totalment marcat per les exigències de l'administració central en aquestes revàlides, essent una altra fórmula de control de la programació de continguts.

Així doncs, d'un model tradicional de competències compartides - que podríem denominar com a horitzontal - en què l'estat fixa els elements bàsics i permet a les diferents Comunitats Autònomes el desplegament de les seves competències, retrocedim cap a un model - que podríem definir com a vertical - en què les competències sobre la programació de l'ensenyament, l'horari mínim o l'avaluació de les assignatures troncats recauen sobre l'administració central.

A més a més, la LOMCE considera que les administracions educatives són el Govern Central i les Comunitats Autònomes, excloent a les administracions locals, que sí que quedaven contemplades a l'Estatut i la Llei d'Educació de Catalunya.

Tot això impedeix el disseny i el desenvolupament de polítiques educatives pròpies que tinguin en compte els requeriments i les especificitats territorials, i vulnera el règim competencial establert per la Constitució espanyola i els

estatuts d'autonomia, alhora que resulta totalment contrari al principi de subsidiarietat de la Unió Europea.

Un dels principals arguments que el Ministeri empra per a justificar la recentralització de les competències educatives és que hi ha grans diferències en els resultats obtinguts per l'alumnat i entre els sistemes educatius de Comunitats Autònomes. Però com demostren les dades de PISA 2009, les comunitats amb llengua pròpia, les més afectades pels canvis que determina la LOMCE, obtenen resultats per sobre de la mitjana estatal. Per tant, sembla que aquestes diferències es produeixen per motius molt més profunds i diversos, com tampoc no es poden atribuir al repartiment de competències.

Així doncs, entenem que el sistema educatiu espanyol ha de ser homologable però considerem que la seva total homogeneïtzació té efectes clarament negatius ja que impedeix l'ajustament a la realitat territorial i respon únicament a motius ideològics.

Llengua

Des del CNJC, considerem la llengua com una eina d'inclusió i cohesió social. El català, com a llengua vehicular del sistema educatiu, garanteix la igualtat d'oportunitats de tot l'alumnat. A la vegada, és un patrimoni social i cultural que cal preservar, i el millor mecanisme per fer-ho possible és l'escola. A més a més, també defensem una millora en l'ensenyament de llengües estrangeres, a través de la promoció d'intercanvis amb altres països o la realització de classes d'algunes assignatures amb una altra llengua.

L'Estat, a través de la LOMCE, està atacant aquest sistema d'immersió que ha demostrat el seu èxit durant més de trenta anys, garantint la cohesió social a Catalunya tal i com demostren els resultats i reconeixements internacionals obtinguts. Es tracta d'un model que garanteix que qualsevol alumne/a tingui un domini complert tant del català com del castellà en finalitzar els seus estudis, esdevenint d'aquesta manera garant de la igualtat d'oportunitats, contrarrestant les diferències entre estudiants en l'accés a les dues llengües i permetent un coneixement suficient de cadascuna d'elles que permeti el ple desenvolupament personal i laboral.

La LOMCE estableix que aquelles comunitats autònomes amb llengua pròpia, com Catalunya, es veuran obligades a garantir que els i les estudiants rebin un mínim de matèries en les dues llengües cooficials, és a dir, que les llengües cooficials siguin ofertes en proporcions equilibrades en el nombre d'hores lectives. A més a més, estableix que en cas de no voler aplicar aquest sistema, el govern autonòmic ha d'oferir als pares i mares de l'alumnat la possibilitat

d'escollir la llengua vehicular i, si no hi hagués oferta pública o concertada a la seva localitat, assumir els costos de l'escolarització en centres privats on s'ofereixi docència en castellà per a tot aquell/a estudiant que així ho hagin sol·licitat. Aquest model no només atempta contra el patrimoni cultural i la sobirania de Catalunya, sinó que a més provoca una fractura a la societat catalana polaritzant-la en dues comunitats lingüístiques, a més a més del cost econòmic que suposaria la cobertura de docència en castellà en centres privats.

A més a més, la LOMCE estableix tres tipus d'assignatures: troncal (que representaran com a mínim el 50% del currículum), específiques (com a màxim el 50% del currículum) i d'especialitat (que dependran dels percentatges destinats a la resta d'assignatures marcats per l'Estat i la comunitat). En aquest cas, la LOMCE fixa el català com a assignatura d'especialitat, amb les limitacions que això comporta, tot i ser una matèria obligatòria per a tots els i les alumnes catalans.

Per últim, considerem que cal un impuls per oferir unes activitats extraescolars de qualitat per complementar allò que no es cobreix o que no es cobreix prou des de l'educació formal. Fóra bo que aquest impuls vingués donat a través de les AMIPA o els Consells Escolars.

Igualtat d'oportunitats

L'educació, tal com s'afirmava anteriorment, és la millor eina per garantir la igualtat d'oportunitats. És el mecanisme que permet, per tant, la superació de les desigualtats d'origen i les situacions socioeconòmiques de la família i l'entorn dels infants i joves. És per això que creiem que l'educació ha de ser un dret universal que ha de garantir a tota la població l'accés a una escola pública i de qualitat. Per assegurar aquest dret creiem que calen mesures que vagin dirigides a disminuir les ràtios de les aules amb l'objectiu de garantir una millor atenció a l'alumnat; mesures que promoguin l'augment o recuperació de beques i ajuts que fomentin la cohesió social i territorial. Per últim, considerem necessari que es millori la difusió i explicació dels ensenyaments de la Formació Professional i, alhora, que aquests adquireixin un major reconeixement.

La LOMCE estableix la implantació d'un seguit de revàlides, concretament al final de primària, al final de la ESO (diferents segons es vulgui accedir a Batxillerat o a Formació Professional) i al final del Batxillerat. Aquestes avaluacions vindran donades pel Govern Central i estaran, per tant, estandaritzades pel conjunt de l'Estat. Un cop obtingut el resultat dels i les alumnes de cada centre, es faran públiques aquestes dades fomentant així la competitivitat entre centres i afavorint la creació de centres elitistes o d'excel·lència i d'altres amb pitjors

resultats o centres gueto. La pròpia OCDE ha recomanat la no aplicació d'aquest tipus de polítiques ja que incrementen la segregació i l'estigmatització de determinats centres escolars al mateix temps que no hi ha evidència que demostrï la millora de l'efectivitat escolar.

A més a més, la superació de la revàlida en el cas d'ESO i Batxillerat, serà obligatòria per a la superació del cicle i l'accés al nivell educatiu posterior, malgrat haver superat les assignatures amb anterioritat a la prova. Així doncs, per a superar el Batxillerat caldrà examinar-se d'una revàlida, la nota de la qual representarà un 40% de la nota de Batxillerat. El 60% restant correspondrà a la mitjana de l'expedient acadèmic de Batxillerat. A partir d'aquí, per accedir a una titulació universitària, la LOMCE estableix que cada universitat estableixi quins criteris o procediments fa servir per seleccionar els estudiants, per exemple la nota final de Batxillerat, la nota obtinguda en matèries concretes, formació acadèmica o professional complementària o l'avaluació específica de coneixements i/o aptituds personals. Això deixarà espai a l'arbitrarietat i establirà una doble barrera que pot provocar que alguns alumnes no puguin permetre's - per exemple per motius econòmics - realitzar les proves a totes les universitats que desitgin optar.

D'altra banda, la LOMCE obre la porta a fórmules de finançament competitiu basades en els resultats o "*acciones de calidad educativa*" definides pel propi centre. Així doncs, les avaluacions serviran al Govern per premiar amb més recursos els centres amb millors resultats i castigar amb menys recursos els centres que no obtinguin bons resultats en les avaluacions. La introducció de l'elecció de centre per part de les famílies provocarà una demanda massiva de places a les escoles amb millors resultats, mentre que les escoles podran seleccionar alumnes d'un determinat perfil per a garantir una millor posició en el rànquing de centres.

Governança i participació

La participació en el marc del sistema educatiu és un element bàsic per a construir una societat millor i més democràtica i, a la vegada, formar ciutadans i ciutadanes crítiques i actives. De la mateixa manera, la participació de tota la comunitat educativa en la gestió del sistema és un element que millora la seva qualitat, involucrant tots els agents i actors implicats en el desenvolupament d'aquest. La introducció de mecanismes de participació a les escoles i instituts s'ha de fer d'una manera integral i transversal, reforçant els espais i organismes ja existents però, també, incorporant la dimensió participativa i el compromís social a les aules. Tanmateix, també demanem que augmenti la formació en

participació al professorat per tal de millorar el poder decisiu dels i les alumnes i la implicació de les famílies en els centres.

Ja d'inici, la definició del sistema educatiu que planteja la LOMCE exclou les famílies i les associacions de pares i mares i d'estudiants. El Consell Escolar és l'òrgan col·legiat de participació de la comunitat escolar en el govern del centre. Està presidit pel director/a i format per la o el cap d'estudis, representants del claustre del professorat, representants de pares i mares, un/a representant de l'ajuntament, un/a representant del PAS, un/a representant de l'AMPA i el/la secretària del centre amb veu però sense vot. Amb la LOMCE, els consells escolars es converteixen en òrgans purament consultius i la seva capacitat de decisió i de gestió passa a recaure sobre la figura del director o directora. Aquest podrà establir els requisits necessaris per al personal del centre, la potestat de contractar professorat, decidir les accions de qualitat educativa del centre o decidir sobre l'admissió o no d'alumnes per part del centre.

Paral·lelament a aquest augment del poder del director o directora, l'administració passarà a tenir el 70% de la capacitat decisòria sobre els criteris de selecció del càrrec de director (en front el 30% actual). D'aquesta manera, l'estudiantat perden totalment la capacitat de fer-se escoltar i d'influir en el govern del centre. Talla de soca-rel la seva possibilitat d'actuar com a contrapoder i l'existència de mecanismes de fiscalització més enllà de l'administració.

Paradoxalment, tots aquests canvis que introdueix la LOMCE es contradiuen totalment amb l'afirmació que consta al seu preàmbul en què es destaca que l'augment de l'autonomia dels centres és una recomanació reiterada de l'OCDE per obtenir millors resultats. Amb la LOMCE aquesta es veu totalment reduïda, ja que les decisions les prendrà la figura del director, el qual haurà estat escollit per l'administració. Òbviament, aquestes modificacions també entren en total contradicció amb la reivindicació del CNJC d'introduir l'educació en participació i democràcia en el funcionament i en el dia a dia dels centres escolars, per tal de sensibilitzar l'alumnat i convertir-los en ciutadans i ciutadanes participatives i involucrades en la societat en cadascun dels seus nivells.

Per últim, comentar que el professorat gaudirà de presumpció de veracitat, és a dir, la seva paraula tindrà validesa com a prova d'acusació mentre els i les estudiants seran els qui hauran de demostrar la seva innocència. Entenem que aquesta afirmació tan taxativa respon a la pèrdua d'autoritat dels i les docents a les aules durant els darrers temps, però considerem que aquesta no es recuperarà mitjançant la rotunditat en el text d'una llei, sinó dotant el professorat d'eines pedagògiques adequades i treballant per crear espais de confiança o de mediació que permetin que els alumnes gaudeixin realment del

dret a una segona opinió i que disposin dels espais o mecanismes de defensa adients.

Un finançament adequat

Un bon finançament és clau per garantir un sistema educatiu públic i de qualitat. Creiem que l'administració ha de prioritzar l'oferta de places públiques, ja que són aquestes les que permeten assolir millor els objectius descrits anteriorment. És per això que creiem que l'augment de l'oferta pública ha d'anar en detriment del finançament a l'escola privada, reduint els concerts vigents i augmentant les partides als centres públics. Un bon finançament ha de permetre, així mateix, el desenvolupament de serveis complementaris que milloren i contribueixen a la qualitat del sistema, com les escoles oficials d'idiomes o altres mecanismes.

Malgrat que en temps de crisi es busqui l'optimització dels recursos i es posi en dubte que una major inversió sigui sinònim d'una millora educativa directa, cal reivindicar que el sistema educatiu requereix d'un finançament adequat que asseguri que l'educació esdevé un dret universal i de qualitat que garanteixi la igualtat d'oportunitats. Aquesta necessitat de finançament suficient és més necessari que mai amb la integració de les TIC com a eina educativa.

És per això que considerem que qualsevol reforma educativa hauria d'anar acompanyada d'una memòria econòmica que establís els recursos necessaris i els disponibles per a l'aplicació de cadascuna de les mesures establertes.

A més a més, les "*acciones de calidad educativa*" a través de les quals els centres educatius podran aconseguir un major finançament vinculat als resultats obtinguts, seran assignades per l'Estat de manera competitiva. D'aquesta manera, es fomenta la diferenciació de centres de primera i segona classe afavorint l'aparició de centres gueto.

Finalment, estipulem al voltant del 6% del PIB la inversió que caldria que efectués l'Estat en el sistema educatiu, tenint en compte les xifres que hi destinen altres països europeus del nostre voltant.

Valors i coeducació

La LOMCE no contempla els *valors* com un dels continguts del currículum escolar. D'aquesta manera, l'educació en participació i democràcia o l'educació en la diversitat, tan presents ambdues en el discurs del CNJC, prenen un paper irrellevant.

A més a més, d'acord amb la Conferència Episcopal Espanyola i obviant que ens trobem en un estat laic, s'elimina l'assignatura *Educació per la Ciutadania* a canvi d'un augment d'hores de *Religió* i l'aparició d'una assignatura alternativa forta, *Valores culturales y sociales* a Primària i *Valores éticos* a Secundària, la qual cosa pretén augmentar el nombre d'alumnes que escullen *Religió*, que havia disminuït considerablement en els darrers anys. Les autoritats religioses seran les encarregades de l'elaboració del currículum i la supervisió de llibres de text i del material curricular d'aquesta matèria. L'assignatura de religió podrà ser avaluada i, com a matèria específica que és, podrà ser escollida per l'estudiant per a examinar-se a la revàlida.

Treballar per la igualtat de gènere, i especialment pel foment de la perspectiva de gènere en el Moviment Associatiu Juvenil, és un dels objectius del Pla de Treball del CNJC. Les escoles i els instituts són clarament un espai fonamental on treballar la igualtat i la inclusió en tots els sentits, també pel que fa al gènere. Segons la resolució aprovada pel conjunt de les entitats del CNJC arrel del debat dut a terme a la darrera Àgora Jove, la coeducació ha de ser un element característic del nostre sistema educatiu. La igualtat entre homes i dones s'ha de promoure des de les escoles i instituts. L'administració ha de posar fre a aquelles pràctiques pseudopedagògiques que es basen en la separació física de nois i noies i que, encara avui, estan finançades amb subvencions públiques. A la vegada, els principis de la coeducació i la igualtat han de guiar la pràctica educativa i l'organització i funcionament dels centres educatius, promovent la superació dels rols de gènere i vetllant per la recreació de models basats en la igualtat i el respecte.

La millor manera per aprendre a relacionar-se entre homes i dones, reduir els prejudicis i els estereotips sexistes i prevenir la violència de gènere és l'ensenyament mixt coeducatiu. És per això que no podem estar d'acord amb l'exclusió dels centres educatius que segreguen a l'alumnat segons el sexe del principi de no discriminació en l'admissió, així com en el seu finançament mitjançant fons públics, el qual queda absolutament blindat a través de la LOMCE.

Modificacions al llarg de l'itinerari educatiu

Com hem comentat amb anterioritat, amb l'implementació de la LOMCE es preveu dur a terme un seguit de revàlides al llarg de l'itinerari formatiu, concretament al final de 6è de Primària, a final de 4t d'ESO i en acabar el Batxillerat. Serà obligatòria la superació de la prova per a l'obtenció del títol, malgrat haver superat les assignatures. Les proves avaluen en un moment i context determinats sense tenir en compte factors que puguin estar influïent

l'estudiant i, per tant, també el seu resultat. A més a més, l'obligatorietat de superar aquestes proves per assolir el cicle, pot fer que els continguts dels cursos girin exclusivament entorn a la superació d'aquestes proves, descuidant d'altres coneixements i habilitats. Des del CNJC considerem que una sola prova no pot determinar l'obtenció o no del títol i apostem per l'avaluació continuada que permet una millor anàlisi de l'evolució de l'alumnat.

A partir de 2n d'ESO, l'alumnat començarà a decidir el seu futur ja que haurà d'optar per un dels diferents itineraris oferts, que porten a Batxillerat o bé a la Formació Professional, establint mecanismes de selecció i classificació dels i les estudiants abans fins i tot d'acabar l'educació obligatòria. En aquest sentit, es crea la Formació Professional Bàsica, destinada a substituir els Programes de Qualificació Professional Inicial (PQPI) actuals, adreçada a aquells/es joves amb 15 anys que no estiguin en condicions per assolir l'ESO i accedir a la FP de grau mitjà i superior. L'alumnat no té garantida l'obtenció del títol de la ESO (han de superar la revàlida final de l'ESO de les matèries troncales i de la llengua cooficial per obtenir-lo). D'aquesta manera, es fomenta el desprestigi de la Formació Professional, que s'observa com una sortida precària i denigrada per aquells amb majors dificultats acadèmiques. Una formació d'aquestes característiques no existeix a cap país d'Europa.

A 3r d'ESO, l'alumne/a haurà d'escollir entre *Matemàtiques orientades a ensenyaments acadèmics* i *Matemàtiques orientades a ensenyaments aplicats*, fet que condicionarà l'itinerari que s'iniciarà a 4t d'ESO, així com els estudis que es cursaran posteriorment, Batxillerat o Formació Professional respectivament. La diferència entre aquestes dues matèries no és tant de contingut com de nivell. Considerem que, tal i com recomana l'OCDE, a aquesta edat és preferible adquirir competències bàsiques comunes. A més a més, aquest model impedeix el replantejament d'una decisió presa en una edat molt jove, la qual cosa pot generar frustració i desmotivació.

D'altra banda, no podíem deixar de destacar negativament la relegació d'Educació artística com a assignatura d'especialitat, de tal manera que no es garanteix la seva oferta, així com l'eliminació de l'assignatura de Tecnologia. Mentre la LOMCE prioritza les assignatures que avalua PISA, la UE reconeix l'expressió artística com una competència bàsica i la tecnologia és cada cop més present a les nostres vides, de manera que cap de les dues hauria de quedar fora si el què pretenem és garantir el ple desenvolupament dels nostres infants i joves.

D'acord amb tots els arguments exposats a les pàgines anteriors, les entitats del CNJC:

- Donem suport a l'acord dels partits polítics de l'oposició del Congrés dels Diputats de derogar la LOMCE tan bon punt es produeixi un canvi de majories que ho faci possible.
- Demanem al Govern de la Generalitat de Catalunya que, en cas que es produeixi la més que probable aprovació de la LOMCE, no acati ni dugui a terme el desplegament de la mateixa, és a dir, que opti per la insubmissió davant una llei que no ha estat consensuada, no es basa en criteris pedagògics sinó ideològics, envaeix competències atorgades per l'Estatut i va, en tots els aspectes detallats amb anterioritat, en contra del model educatiu defensat pel CNJC.
- Instem al Govern de la Generalitat a dur a terme una revisió de la Llei d'Educació de Catalunya (LEC) per tal de recuperar l'esperit del Pacte per l'Educació de l'any 2006, un acord que va ésser signat per 21 entitats de la comunitat educativa i pel propi Govern.
- Demanem al Govern de la Generalitat que treballi per l'aprofundiment democràtic en el sistema educatiu, és a dir, que concebi els espais de participació dels centres com a òrgans de decisió lluny de la concepció de la LOMCE d'òrgans consultius i, d'altra banda, introdueixi l'educació en participació a les escoles i instituts.